

den nye kommissionsformand om, hvordan den nye Kommission skal sammensættes, og hvilke opgaver den især på det administrative område skal have. Udenrigsministeren har skitseret fire punkter, nemlig effektivitet, åbenhed, god administrativ praksis og styrkelse af svigbekæmpelse, som i allerhøjeste grad skal være den nye Kommissions opgave. Det er uhyre vigtigt, at disse opgaver løses, hvis Kommissionen skal nyde respekt og støtte fra medlemslandene i EU og fra Parlamentet også fremover.

Af de fremsatte forslag til vedtagelse kan Det Radikale Venstre alene støtte det, der er fremsat af regeringspartierne, Venstre, Konservative og CD.

Kim Behnke (FP):

Der har fra flere sider været bebrejdelse – eller i hvert fald noget, der nærmer sig bebrejdelse – mod Enhedslisten for, at de har rejst en forespørgselsdebat, som vi behandler i dag.

Den deler Fremskridtspartiet bestemt ikke. Tværtimod har vi i forbindelse med det arbejde, der er foregået i Folketingets Europaudvalg med den ny måde at behandle EU-stof på, ofte argumenteret for, at langt flere EU-spørgsmål skulle behandles direkte i salen og ikke bag den lukkede dør i Europaudvalget. Det skyldes, at der jo er behov for, at befolkningen også kan få indsigt i de forskelle, der er i partiernes holdninger, og ikke blot får et facit refereret efter et europaudvalgsmøde.

Så at Enhedslisten har rejst den debat i dag, er vi kun glade for og tilfredse med. Og der er jo grund til at have en debat også i forhold til det indholdsmæssige. For som udenrigsministeren jo ganske klart var inde på: Det, at en Kommission er trådt tilbage, er jo da bestemt en begivenhed, som både i historisk perspektiv og også i forhold til den konkrete situation i EU bestemt bør give anledning til debat, ikke kun i det danske Folketing, men forhåbentlig også i de andre landes parlamenter, sådan at man med stor alvor ser på det, der er foregået, og beslutter sig for, hvordan det kan blive bedre i fremtiden.

Fremskridtspartiet har aldrig lagt skjul på, at efter vores opfattelse er Kommissionen at betragte som embedsværk. Det må være Ministerrådet, der er omdrejningspunktet, og derfor har vi både ved afstemningen om Maastrichttraktaten og senere om Amsterdamtraktaten argumenteret for, at Kommissionens rolle skulle

nedtones og Ministerrådets rolle skulle opprioriteres.

Det skyldes, at de mennesker, der er udpeget til at sidde i Kommissionen, er embedsmænd. Det er ikke personer, som befolkningerne i Europa på nogen måde har taget stilling til. Det er ikke personer, som har noget som helst folkeligt mandat, hvorimod Ministerrådet består af ministre udpeget efter de enkelte landes regler om det og derfor er nogle, der har et folkeligt mandat bag sig.

Vi har også haft den opfattelse, at vi mente, Parlamentet passende kunne påtage sig rollen at være kontrolmyndighed i forhold til det, der foregår i Kommissionen, men så sandelig også i forhold til de mange forskellige tilskudsordninger, der eksisterer i EU-systemet.

Men jeg skal ikke skjule, at den holdning er vi om ikke kommet i tvivl om, så har i hvert fald Parlamentets måde at opføre sig på i den aktuelle sag da bestemt givet os anledning til overvejelser. For det var jo pinligt at se, at da endelig Parlamentet skulle tage stilling til alle de problemer med svindel, korrupsion, nepotisme osv., der er foregået i Kommissionen, viste det sig jo, at da blev det klare, partiegoistiske afgørelser, som kom til at veje tungere end forholdet til det indholdsmæssige.

Det var efter vores mening pinligt at se specielt danske socialdemokrater, der havde ført sig frem i pressen med krav om både det ene og det andet. Men når det kom til afstemning i Parlamentet, ja, så var det vigtigere at holde hånden over nogle partikammerater end at gå ind og få gjort det, der skulle gøres. Derfor må vi sige, at vores vurdering af, hvilken rolle Parlamentet skal have i fremtiden, stærkt er blevet påvirket af det.

Vi har undervejs i hele forløbet omkring EU's kommende budgetter og »Agenda 2000« anbefalet regeringen igen og igen, at man skulle gøre diskussionen om svindel langt mere nærværende ved at stille krav om, at de penge – mellem 10 og 20 pct., som man ikke kunne redeøre for – var de eneste penge, man kunne bruge til budgetudvidelser. Så ville alle landene have en interesse i at få stoppet den svindel, der har fundet sted.

Der har jo fundet svindel sted, og det har fundet sted i mange år. Vi har i Fremskridtspartiet aldrig haft problemer med at finde alle de eksempler. De er blevet draget frem, men ofte jo af pressen og ikke af parlamentarikere i EU-systemet. Og det er jo, fordi mange selv indi-